

Ruske izgube pri Liaojangu bile so velikanske. Padla sta dva poveljnika, generala Ojmin in Rudkovski; 250 častnikov in 21.552 mož je mrtvih in ranjenih. Zgubili so nadalje 233 topov (kanonov), ki so prišli Japoncem v roke. Škoda znaša okroglih 57 milijonov rubljev ali po našem 175 milijonov kron. Koliko mora revni ruski „mužik“ (kmet) trpeti, predno se spravi taka vsota v vojno blagajnico!

Izpred Port Arturja se vedno eno in isto poroča. Japonci baje trdnjavo neprenehoma naskokujejo (šturmajo), toda dosedaj se je še niso zamogli polastiti, akoravno so zunanji fori (Forts) skoraj že vsi v njihovi oblasti. Japoncev je pred Port Arturjem že strašansko veliko padlo — za natančno število se ne ve, — kljub tega ne izgubijo korajže in upanja, da pride slednjič trdnjava vendarle v njihove roke. Zanašajo se pri tem zaveznika, kateremu se pravi lakota, in ta bode posadko tudi najbrž priporala, se oblegalcem na milost ali nemilost udati.

Spodnještajerske novice.

V mariborskem volilnem okraju so prvotno bili nastavljeni tri kandidati, in sicer kandidat naprednjaške stranke g. Albert Stiger, kandidat slovensko-klerikalne stranke g. Franc Thaler in socijaldemokratov, Hilari. Zmaga je bila Stigerju tolikor kakor gotova. Toda natihoma in zahrbtno nastopil je na dan volitve še en klerikalni kandidat, g. Lopič, župnik v Cmureku. Največ glasov sta dobila g. Stiger (6275) in g. Lopič (4792) in ker nobeden ni dosegel absolutne večine, odredila se je za dan 23. septb. ožja volitev, pri kateri pa je g. Stiger sijajno zmagal, kajti dobil je **11.106 glasov** (proti 6275 pri glavni volitvi). Iz tega se vidi, kakšnega zaupanja se veseli ta vrli mož, kateremu vse prvaške sleparije in spletkarije, ves njihov trud in napor niso zamogli zmage odvižati. Hvalevredno je bilo zadržanje socijaldemokratov pri ožji volitvi; spoznali so namreč, da je na vsak način bolje dati zaupanje naprednjaškemu kandidatu, kakor pa nazadnjaškemu — klerikalnemu. Ako se bojo vedno držali tega načela, jih nikoli ne bode grevalo, saj imajo tudi oni v svojem političnem programu: **n a p r e d e k** in prosveto, ne pa klerikalni cilj: **k o n s e r v a t i z e m** in reakcijo.

„**Leskovški konzum**“! Kdor ima pri leskovškem konzumu še kaj terjati, naj se zglesi pri „Štajercu“, ki mu bode pokazal pot, po kateri zamore do svojega denarja priti. Odlaganje bilo bi nevarno.

Smrtonosen padec. Dne 12. septembra sta peljala kmečki sin Franc Krošl in njegov сосед Janez Blažević, oba iz Globokega v Brežiškem okraju, iz hoste drva domu. Med vožnjo pa sta se tako upijanila, da je potem Blažević z voza padel ter se tako hudo poškodoval, da je tretjega dne po tej samozakriviljeni nesreči umrl. Ponesrečenec zapusti bolešno vdovo s tremi nedoraslimi otroci.

Samomor. Jožef Medved, rudkop v Trbovljah, je dne 5. septembra v večih gostilnah pridno popival, ter se naslednje podal čez Ojstro proti domu v Loke, kamor pa ni prišel, ker je med potjo najbrž vsled razburjenosti in pijanosti v Savo skočil, iz katere so ga 10. septembra pri Savskem kamnu mrtvega izvlekli. Mož je preje različnim osebam že večkrat rekel, da si namerava sam življenje vzeti.

Pretep in uboj. Nedavno so se fantje v Škofjivasi do krvavega stopli. Pri tem tepežu je bil kmečki sin Franc Kožuh od kmečkega sina Miheta Bincl z nožem večkrat tako močno ranjen, da so ga morali domači takoj v bolnišnico v Celje prepe-ljati, kjer je dne 21. septembra umrl, star komaj 24 let. Kožuhov brat je bil kot eden najhujših pretepačev znan in je svoječasno tudi pri nekem tepežu smrt našel. Miha Bincl baje ni bil kak razgrajalec, temuč miren in pošten fant.

V jezi svojo taščo (Schwiegermutter) ubil je v letošnjem poletju posestnik Anton Požun v Ravneh, okraj Brežice. Imenovani je bil preje žandarmijski postajevođa ter se je v Ravne priženil. V kratkem po gostiji pa ga je začela tašča Ana Kink tako sovražiti, pikati in na vse mogoče načine jeziti, da je bil Požun že ves zacvibljan in pobit. Dne 6. junija t. l. ga je tašča zopet tako razjezila, da je, ko je v drvarnici drva cepil, dvekrat s sekiro po njej zamahnil in jo pri priči ubil. — Dne 16. septembra se je zoper Antona Požuna pri porotnem sodišču v Celju vršila obravnava, pri kateri pa je bil obtoženec nekrivim spoznan ter kazni oproščen. Anton Požun je baje miroljuben in dobrodušen človek, ki še nikdar ni bil trohice kaznovan, ne kot vojak, ne kot žandar in tudi ne kot civilist; od Ane Kink pa sploh govorijo vsi ljudje, ki si jo poznali, da je bila zlobna in hudobna ženska, s katero se ni dalo v miru živeti.

Pervaška nesramnost. Prejšno nedeljo so imeli pervaki v Šoštanju neko veselico, s katere so se precej vinjeni vračali proti domu. Tolpa teh burkežev je prišla na kolodvor, ter se ondi hotela zgnetiti na vlaku v kupej, ki je že itak bil zaseden. Posebno oblastno se je ondi šopiril nek učitelj iz Šoštanja. Sprevodnik (konduktor) je „fine gospode“ uljudno povabil v drugi voz, kjer je bilo prostora dovolj. Ker pa je storil to v nemškem jeziku, začela ga je družba psovati in neki mlečnozobni dijaček je baje celo nasvetoval, naj kondukterja z voza vržejo. Posebno sta se pri tem kravalo odlikovala nadučitelj Fačnik iz Polzele in nek Brižnik, „Ökonomiebesitzerssohn“, za kakoršnega se je sam imenoval. Na tak način kaže takozvana slovenska inteligenca svojo oliko in potem seveda ni čuda, ako se med priprostim ljudstvom širi surovost in zdivjanost namesto omike in spodobnosti. Priprost kmet ali delavec si pač lahko misli: „Ako za te „fajn“ gospode tako velja, potem je še za nas prav!“ Posledica takim vzgledom pa so prepiri, tepeži in uboji, ki se v zadnjem času pri nas tako grozno množe.

Vlak iz tira skočil je dne 17. septembra na postaji Poljčane. Bil je to tovorni vlak, ki je vozil iz Trsta. Na imenovani postaji se bi imel izogniti brzovlaku, ki dohaja iz Trsta v Poljčane ob 2. uri 5 minut popoldne. Dva vozova bila sta pri tej priliki čisto razdjana in tudi tir poškodovan, k sreči pa nobeden človek ranjen.

Pel si je v svoji smrtni uri dninar Jožef Dolar, ko je dne 10. septembra bil še z dvema drugima koscema na travniku svojega gospodarja v Gorjanah v brežiškem okraju na delu. Med petjem zadela ga je kap in 63 letni mož je bil v par sekundah mrlič.

Trojna gostija, Dne 12. septembra t. l. poročil se je v farni cerkvi v Lipnici ondotni trgovec g. Anton Stollitz s gospodično Marijo Zeissl. Za tem parom sta stopila pred oltar ženinova stariša, da obhajata svojo srebrno poroko, in naslednje še nevestina dedec in stara mati (babica), da obnovita svojo pred 50 leti storjeno zakonsko zvezo (zlatu poroko). — Redek slučaj!

Visoka starost. Dne 15. septembra umrl je v Konjicah najstarejši ondotni meščan, gospod Franc Birgmayer v starosti 90 iet. Rajniki je bil zaradi svoje uljudnosti in poštenosti jako priljubljena in spoštovana oseba. Bodi mu zemljica lahka!

Od porotnega sodišča v Mariboru. Dne 12. septembra so se začele obravnave pred porotnim sodiščem v Mariboru (III. doba). Kot prvi obtoženec je stal pred porotniki 58 letni posestnik Anton Kozar iz Spodnjega Pavinskega, okraj Ptuj. Obtožen je bil zaradi požiga svojih poslopij. Škoda se je po požaru cenila na 1026 K 75 v, katere je mislil obtoženec od zavarovalnice dobiti. Zaradi hudodelstva goljufije je bil od porotnikov krivim spoznan ter od sodnega dvora na dve leti težke ječe obsojen. — Dne 13. septembra je sedel na zatožni klopi 20 letni Vinko Gregorič, kmečki sin iz Devine, zaradi uboja. Ker se mu omenjeno hudodelstvo ni zmoglo postavno dokazati, bil je nekrivim spoznan ter kazni oproščen. — Dne 14. septembra vršila se je obravnava zoper zakonska Franc in Ana Harz, hči Karja od sv. Kunigunde, okraj Maribor, ter njuno sestro Ludmilo Dietrich, ki so se imeli zagovarjati zaradi hudodelstva posilstva, ki so ga izvedli s plavila telesnega sadu, umora in goljufije. Porotniki so skoro vsa njim stavljenega vprašanja potrdili in je vsled tega sodni dvor Franc Harza obsodil na vislice, Ano Harz in Ludmilo Dietrich pa kot sokrivici na 2 meseca, oziroma 4 mesece težke ječe. — Dne 15. septembra se je vršila obravnava zoper 34 letnega pismonošo Jožefa Lierhafta iz Maribora. Obtožen je bil zaradi hudodelstva poneverjanja in goljufije, zaradi česar je bil tudi krivim spoznan ter na eno leto težke ječe obsojen. —

Javno vprašanje. V Cirkovcah so začeli v spomladi staviti novo cerkev, ki bode stala na nekdanjem starem pokopališču. Ko so kopali temeljišče (grund), spravili so na dan mnogo še ne-

strohnelih človeških kostij, katere bi moralo cerkveno predstojništvo takoj na primernem prostoru spet pokopati. Neki očividec (Augenzeuge) pa nam poroča, da dotične kosti še sedaj ležijo na stavbišču naokoli razmetane, kjer hodijo po njih ljudje in živina in jih težki tovorni vozovi pod svojimi kolesi drobijo! Vprašamo Vas farane ali bode še nadalje mirno gledali takšno oskrunjevanje ostankov Vaših prednikov? Vprašamo pa tudi merodajne oblasti, ali se tako ravnanje strinja s tozadevnimi zdravstveno — policijskimi predpisi? —

F. P.

Imeniten zastopnik in zagovornik je učitelj in zakotni pisatelj Franc Kocmut pri Sv. Jurju na Ščavnici. Dne 6. septembra t. l. nastopil je v nekem kobljem prepiru pri obravnavi na uradnem dnevu v št. Jurju tako samozavestno, da ga je moral gospod ces. kr. sodnik iz uradne sobe iztirati. — Škoda, da Rusi ne vejo za ta ženi (bistro glavico), gotovo bi ga že bili v Mandžurijo poklicali, da bi je bil z Japonci pomiril ali slednje morebiti vsaj nekoliko v njihovi korajži mere učil. Čevljar ostani pri svojem kopitu!

Od ptujskih sejmov. Na sejem dne 21. septembra prignalo se je 52 konj, 456 goved, in 459 svinj. Cene so nekoliko poskočile, promet je bil precej živahen. Prihodnji živinjski in svinjski sejem vršil se bode dne 5. oktobra t. l., samo svinjski sejem pa dne 28. septembra t. l.

Dopisi.

Od sv. Martina pri Vurbergu se nam poroča: „Tukaj imamo izvanredno skrbnega in marljivega župnika, toda njegova skrb je bolj za posvetne, posebno politične reči, kakor pa za verske, oziroma cerkvene zadeve. To je pokazal naš župnik g. Filip Vihar tudi ob priliki zadnjih deželnozborskih volitev, ko je šel v nedeljo dne 11. septembra po rani službi božji z organistom z veliko naglostjo volitev zadavajoče lepake (plakate) na farovž pritrjevati, ne zmeče se za zajuterk, ki ga je že čakal. Ako ga pa pride kak faran prosit, naj bi šel k umirajočemu na spoved, tedaj se mu ne mudi, temuč mora neobhodno preje zajtrkovati, predno se odpravi na pot. Ni še preteklo mnogo tednov od tega časa, ko je vsled svojega obotavljanja prišel v bolniško sobo prepozno, kajti našel je ondi namesto svetih zakramentov želečega bolnika — mrliča. Iz tega se da sklepati, da so volitve za našega župnika bolj važne, kakor pa previdenje umirajočih s svetimi zakramenti. Farovž pa je tudi pravo mesto za pritrjevanje lepakov; od zunaj naj se že spozna kdor v njem stanuje, namreč človek, kojega glavni posel je politična agitacija. Ne čudili bi se preveč, ako bi naš župnik mežnarju nekega dne zaukazal, da naj na „klingelpajtl“ obesi še političen plakat ter ga vsakemu verniku posebič pred nos podrži. Cerkev kakor tudi farovž naj bi bila vsake politike prosta in duhovnik se bi je moral skrbno ogibati, ako se hoče